

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 182/2024
11.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јован Димитријевић, Марко Димитријевић и Иван Милошевић адвокати из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова Републике Србије – Сектор за ванредне ситуације, Одељење за ванредне ситуације у Јагодини, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3221/23 од 30.10.2023. године, на седници одржаној 11.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3221/23 од 30.10.2023. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Јагодини П1 312/23 од 18.08.2023. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 35.552,80 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 312/23 од 18.08.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 09.10.2019. до 30.09.2021. године, исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате ближе наведене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 101.705,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3221/23 од 30.10.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је означена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), па је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене на радном месту ..., Одељење ... у ... Тужилац обавља послове у режиму сменског рада 12 – 24 – 12 – 48, а обзиром да ради у специјалном тиму, у зависности од интервенције, обавља послове много више у односу на друге запослене (у случају пожара, поплаве, већих кварова у граду, селима) а остаје и прековремено, по потреби и по више сати. Ради недељом, викендом, ноћу и у време државних и верских празника. За долазак на рад и одлазак са рада тужена тужиоцу није обезбедила превоз, те је тужилац током утуженог периода на посао долазио сопственим возилом. Неспорно је међу странкама да је у том периоду на територији Града Јагодине био организован бесплатан јавни превоз. Економско финансијским вештачењем утврђена је висина трошкова превоза обрачунатих у висини цене превозне аутобуске карте у јавном саобраћају за дане када тужилац није имао благовремени превоз највише до висине цене месечне карте.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада за тражени период због обавезе послодавца у смислу члана 118. Закона о раду.

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је одбио захтев тужиоца са образложењем да тужилац није доставио доказе да се писменим путем обраћао старешини органа ради остваривања права на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, да није доставио доказ о стварним трошковима превоза – искоришћене појединачне карте, те да применом правила о терету доказивања није доказао да је поступио у смислу става 4. члана 6. Уредбе о начину остваривања права полицијских службеника на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада („Сл. гласник РС“, бр.62/19 и 113/20).

Врховни суд сматра да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац је у спорном периоду од октобра месеца 2019. године закључно са септембром 2021. године, био запослен код тужене и имао је статус полицијског службеника, па се о његовом правима на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада одлучује применом Закона о полицији, Посебног колективног уговора за полицијске службенике, Уредбе о начину остваривања права полицијских службеника на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада и Закона о раду. Одредбом члана 189. став 1. Закона о полицији прописано је да полицијски службеник има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова превоза на релацији место пребивалишта/боравишта – место где полицијски службеник редовно обавља

своје задатке односно остварује своју радну активност, а ставом 2. прописано је да се исплата накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада врши у текућем месецу за претходни месец.

Одредбом члана 31. Посебног колективног уговора за полицијске службенике прописано је да полицијски службеник има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у складу са Законом о полицији и подзаконским актима.

Одредбом члана 4. Уредбе о начину остваривања права полицијских службеника на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада прописано је да накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада полицијских службеника Министарство врши: 1) исплатом новчаног износа у висини најниже цене месечне претплатне карте у јавном превозу, који полицијском службенику обезбеђује благовремен долазак и одлазак са рада, 2) исплату новчаног износа у висини најниже цене појединачне карте односно збира појединачних карата у јавном превозу који полицијском службенику обезбеђује благовремен долазак и одлазак са рада.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то: за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Из садржине наведених норми материјалног права јасно произлази да се ради о праву које је установио закон, који је и сам дао и услове и критеријуме за остваривање права и којим није остављена могућност да се општим актом послодавца или уговором о раду наведено право запослених ограничи прописивањем било каквих услова за његово остварење, па ни обавезом да достави доказе да су наведене трошкове имали, као и да претходно поднесе писани захтев послодавцу да би остварили ово право.

Како је у конкретном случају утврђено да је тужилац ове трошкове имао, то тужилац има право на њихову накнаду за утужени период у висини која је утврђена на основу налаза вештака економско-финансијске струке.

Приликом одлучивања Врховни суд је имао у виду да међу странкама није спорно да је грађанима Града Јагодине обезбеђен бесплатан превоз у 2019. години на територији Града Јагодине у градском и приградском саобраћају, али ова чињеница не утиче на тужиочево право на накнаду трошкова превоза, посебно имајући у виду да ред вожње превоза није омогућавао тужиоцу да благовремено стигне на посао и да се након завршетка посла у разумно време врати кући, а имајући у виду специфичност посла који тужилац обавља.

Сходно наведеном, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП усвојио ревизију тужиоца и преиначио другостепену пресуду, тако што је одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Тужилац је успео у ревизијском поступку па му применом чланова 153. став 1, 154. и 163. став 2. у вези члана 165. став 2. ЗПП, у складу са опредељеним захтевом припадају трошкови ревизијског поступка у укупном износу од 35.552,80 динара и то: за састав ревизије 18.000,00 динара, и трошкови на име судске таксе за ревизију 7.009,12 динара и одлуку о ревизији 10.513,68 динара према Закону о судским таксама.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић